

Con amore con brio

Ur Hangötidningen 25.2.2010

Det var ett synnerligen välsammansatt program Hangö Manskör bjöd Alla hjärtans dag med kärleken som huvudsakligt tema. Och det var med kärlek och omsorg Hans Mecklin och Roland Näse behandlade sin kör, sitt material. Nästan alla melodier var som gjorda för konserten, också de svåra av N-E Fougstedt (det var dock Akademiska Sångföreningen han dirigerade i tiden). Den enda melodi jag inte tyckte passade in i helheten var Torgny Björks I folkviseton, varför kan jag inte säga, jag bara tycker så.

En gest som uppskattades mycket var att körveteranerna Erik Johansson och Gunnar Lundmark var inbjudna som hedersgäster. En annan sak att lägga märke till är att alla manskörer inte har egen kompgrupp, här herrarna Holmberg, Näse, Söderlund och Åkerlund. Hangö Manskör är också i det här fallet självförsörjande, det andra fallet är deras damer som bjöd till kaffe och det tredje deras ungdomar som skötte garderoben.

Alla solister Henrik Helander, Veli Matti Pihlaja, Kimmo Mäkipeska, Kurt Böckerman, Per Sarén, Alan Jeffery och Magnus Lindström är körmedlemmar så självförsörjningen gäller också i detta avseende. Av solisterna var det Kimmo Mäkipeska som sjöng ut i Nur im Herzen till ett förnämligt uttal, vilket enligt den latinska vokabulären ger honom laudatur. En som överraskade mig med fint (kanske onödigt ljudligt) gitarrspel var Per Sarén, eximia skulle jag säga. Och ultralaudatur blir det för Mecklin och Näse, men jag tror Hasse skulle vinna på att ibland inte vara litet på den envisare sidan.

Könsneutrala sånger talades det om, men nog var det ju kvinnan som hyllades för det mesta. Jag kan inte föreställa mig att en dam klämmer till med Min älskling du är som en ros åt en hoppeligen muskulös karl med hög intelligenskvot.

Ulrik Neumans Kärleksvals var kanske den sång som mest tilltalade mig. Kören sjöng den melodiskt och ömt. Samma gäller framförandet av Midsommarnätter, Jussi Björlings paradnummer. Hans Mecklin berättade initierat om sångerna och hans återblickar före välsjungna De tre klockorna berättade om en stor ungdomskärlek som blivit ett livsintresse. Satumaa björ på äkta finsk lavastämning, så ska det låta.

Både Hans Mecklin och Roland Näse har synnerligen förtjänstfullt gjort arrangemangen till flera av sångerna. Ett alldeles extra tack också för den insatsen.

Ibland kunde det kännas lite tungt, men för det mesta var allt njutbart i allra högsta grad. Sångarglädjen är det inte något fel på och då rycks ju publiken med. En fulltalig publik minsann. Och slutet sedan. Då Hans Mecklin med hjärtat i rött på bröstet och med utsträckta armar och brett leende tackade för ovationerna, ja då kunde vi alla se att också han njutit av konserten. Det gjorde ju vi också.

Biggan